

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΙΣΑΜΟΥ & ΣΕΛΙΝΟΥ

Γιατί, ὅπως γράφει καὶ ὁ Ντοστογιέφσκυ: «...δέν ὑπάρχει πιό ἀγαθό, πιό βαθύ καὶ πιό τέλειο ἀπὸ τὸν Χριστό. Κι ἂν ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ πιό βαθύ καὶ τέλειο ἀγαθό, τότε δέν μπορεῖ παρά νά εἶναι καὶ ἡ πιό μεγάλη ἀλήθεια, ἡ ἀπόλυτη ἀλήθεια. Γιατί στὸν Χριστό, ὡς Θεό, ταυτίζεται τὸ ἀπόλυτο ἀγαθὸ καὶ ἡ ἀπόλυτη ἀλήθεια, ὅπως ταυτίζεται καὶ ἡ ἀπόλυτη ὁμορφιά». Μέσα σέ αὐτὴν τὴν ὁμορφιά καὶ τὴν χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως, ἄς διερωτηθοῦμε, ἀγαπημένα παιδιὰ τῆς Ἐκκλησίας μας: Ἀλήθεια, πόσοι ἀπὸ ἐμᾶς, στίς προκλήσεις τῶν καιρῶν, στὴν φυλακὴ τῆς μονώσεώς μας, στὴν σκλαβιά τῆς καταναλώσεως, τοῦ καιροσκοπισμοῦ καὶ τοῦ ἀτομισμοῦ, ἀπαντοῦμε μέ τὰ λόγια τοῦ Σολζενίτσιν: «Ὅταν ἡ σκέψη μου παραπαίει, κλονισμένη ἀπὸ τὴν ἀμφιβολία, ὅταν τὸ πνεῦμα λιποψυχεῖ, ὅταν οἱ πιό ἔξυπνοι δέ βλέπουν πιό πέρα ἀπὸ τὸ βράδυ καὶ δέ ξέρουν τί θά κάνουν τὸ πρωὶ τότε, Κύριε, μοῦ στέλνεις τὴν φωτεινὴ Σου σιγουριά: Ἐσύ ὑπάρχεις κι Ἐσύ θά φροντίσεις νά μὴν κλείσουν ὅλοι οἱ δρόμοι τοῦ Καλοῦ».

Σέ αὐτό, λοιπόν, τὸ σκοτάδι πού γεννᾷ ἡ ἁμαρτία, καθὼς ἡ χαρὰ μᾶς διαφεύγει καὶ χάνουμε τὸ θάρρος μας, ἔχουμε ἀνάγκη νά ἀνοιξοῦμε τίς καρδιές μας καὶ νά ἀφήσουμε τὸν Χριστό νά λάμψει. Νά μᾶς καταυγάσει μέ τὸ Ἀνέσπερο Φῶς τῆς Ἀναστάσεώς Του, καθὼς, ὅπως ἀναφέρει καὶ ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Σισανίου κυρὸς Παῦλος: «Δύο ἐπιλογές μᾶς ἔμειναν: Ἡ θά σταυρώσουμε τὸν ἐγωισμό καὶ τὸν φόβο πού γεννᾷει, γιὰ νά μπορέσουμε νά φθάσουμε στὴν Ἀνάσταση τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ ἢ θά σταυρώσουμε τοὺς ἄλλους, νομίζοντας ὅτι θά ζήσουμε ἐμεῖς».

Ὁ Χριστὸς ὅμως Ἀνέστη! Ἐμεῖς θά ἀναστηθοῦμε ; ;
Καλὴ Ἀνάσταση!!!

Διάπυρος πρὸς Θεὸν Ἀναστάντι εὐχέτης πάντων ὑμῶν,

Ὁ Ἐπίσκοπος καὶ Πνευματικὸς σας Πατέρας
† Ὁ Κισάμου & Σελίνου
ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ Πάσχα 2026

Πρός:
Τόν Ἱερό Κληρο, τίς Μοναστικές Ἀδελφότητες
καί τόν εὐσεβῆ καί φιλόθεο λαό
τῶν Ἐπαρχιῶν Κισάμου καί Σελίνου.

«Ἰησοῦν ζητεῖτε τόν Ναζαρηνόν τόν ἐσταυρωμένον»
ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε»

(Μάρκ. 16:6).

Φωτόμορφα καί εὐλογημένα τέκνα τῆς Ἐκκλησίας μας,
«Ἐορτήν ἐορτῶν καί πανήγυριν πανηγύρεων» ὀνομάζει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός τό Ἅγιο Πάσχα, τήν Ἀνάσταση, πού μᾶς ἀξιώνει ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μας νά ἐορτάζουμε καί φέτος. Τό γεγονός τῆς Ἀναστάσεως γίνεται σημαία θριάμβου. Πάνω σ' αὐτό στηρίζεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. «Τό παιδρόν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα» διαλύει τήν ζοφερή ἀτμόσφαιρα τῆς ἀπογοητεύσεως, τοῦ φόβου καί τῆς θλίψεως. «Χριστός ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται». Οἱ ἐλπίδες ἀναζωογονοῦνται. Ἡ κατήφεια παραχωρεῖ τήν θέση της στήν χαρά. Ὁ φόβος καί τό σκοτάδι διαλύονται ἀπό τό Ἀνέσπερο Φῶς τοῦ κενοῦ Μνημείου τοῦ Χριστοῦ μας. Ἡ ἐλπίδα ἀνασταίνεται.

Ἡ ζωή μας γίνεται αἰσθητή ἀπό τήν ἐλπίδα. Ὑπό αὐτήν τήν προοπτική κανένα ἀνθρώπινο πρόσωπο δέν εἶναι μία μάταιη καί καταδικασμένη ἐκ τῶν προτέρων ὑπαρξή. «Ἄν ἀναστηθήκατε μαζί μέ τόν Χριστό», μᾶς λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «τότε ἀγωνιστεῖτε γι' αὐτά πού εἶναι ἐπάνω», ἐκεῖ πού εἶναι ὁ Χριστός. Αὐτό φυσικά δέν σημαίνει ὅτι χρειάζεται νά ζοῦμε ἀδιαφορῶντας γιά τήν ζωή καί τίς ἀνάγκες της. Τό ἀντίθετο. Σημαίνει ὅτι ὁ ἀγώνας τῆς ζωῆς μας χρειάζεται νά εἶναι ἀγώνας ποιοτικός. Ἀγώνας γιά τήν δικαιοσύνη, τήν ἀγάπη, τήν ἐλευθερία καί τήν ἀλήθεια. Ἀγώνας δηλαδή πού θά μᾶς ἐλευθερώσει ἀπό τό αὐτοεἶδωλό μας καί ἀπό ὅ,τι μᾶς κλείνει στόν ἑαυτό μας καί θά πλαταίνει τήν καρδιά καί τόν νοῦ μας. Γιατί, ὅπως σημειώνει καί ὁ μακάριος Γέροντας Βασίλειος, Προηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς

Ἰβήρων: «Εἶναι ἄρρωστος ὁ δυνατός πού δέν ἀγαπᾷ καί αὐτοκαταδικάζεται αὐτός πού δέν ἀντέχει τόν ἄλλον». Τά πάντα χρειάζεται νά τά βλέπουμε στήν ζωή μας καί νά ζοῦμε τήν ζωή μας ὑπό τό φῶς τοῦ πρωينوῦ τοῦ Πάσχα, τῆς Ἀναστάσεως, καθώς Ἐκεῖνος, ὁ ἀναστάς Κύριος, εἶναι, ἐν τέλει, ὁ Κύριος καί ὁ Κριτής τοῦ κόσμου καί τῆς ἱστορίας.

Στόν πληγωμένο καί κατακερματισμένο κόσμο πού ζοῦμε, σέ ἐποχές ὅπου οἱ ἄνθρωποι, περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη φορά, εἶναι μπερδεμένοι, ταραγμένοι, φοβισμένοι καί ἀνήσυχτοι, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μᾶς καλεῖ νά ζήσουμε τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Νά ζήσουμε τήν χαρά τῆς Ἀναστάσεως, πού εἶναι ἡ μοναδική ἀναίρεση τοῦ θανάτου, ἡ μοναδική καταξίωση τοῦ ἀνθρώπου, καθώς ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι πηγὴ ἀνεξάντλητης δύναμης· δύναμης πού μᾶς κρατᾷ ὀρθίους καί δυνατούς, πέρα ἀπό κάθε δυσκολία, πέρα ἀπό κάθε ἐμπόδιο, πέρα ἀπό κάθε κρίση. Γεμίζει φῶς καί νόημα τήν πορεία τοῦ ἀνθρώπου, καί καλεῖ, μέ τό στόμα τοῦ ὕμνωδοῦ, τόν κάθε ἕναν ἀπό ἐμᾶς προσωπικά μέ τήν πρόσκληση: «Δεῦτε λάβετε φῶς, ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου Φωτός καί δοξάσατε Χριστόν τόν Ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν».

